

Voff på er!

Jag som dikterar detta brev för Göran är en stilig hanhund som haft det lite motigt i livet. Var och vem jag kommer ifrån är en gåta, men de säger att jag nog haft en boxer i familjen. Det låter fint tycker jag. Min valptid är bara dunkla minnen, så den historia jag vill berätta för er börjar när jag såg Sara och Göran gå ner till stranden en dag. De tittade knappt åt mitt håll, men jag hörde att Göran fällde en kommentar om att "det är nog han som ylar om nätterna – han ser ut lite som en varulv!" Jag blev väldigt ledsen och de följande veckorna såg jag dem flera gånger, men jag hade fullt upp med att leta mat och brydde mig inte om de dumma svenskarna.

Mina hundkompisar – ja de är väl mer bekanta än riktiga vänner - i Praia Grande pratade dock ganska mycket om Sara och Göran som snälla människor, så en dag när jag såg deras bil komma på landsvägen följde jag efter den uppför kullen till deras hus. Jag var helt slut när jag kom upp eftersom jag inte hade ätit på flera dagar. Sara gav mig lite soppa i en aluminiumform och det var det godast jag ätit på länge. Men viktigast av allt så klappade de mig och lekte med mig. De flesta andra häromkring vill bara slå mig och säger fula saker till mig. Å vad skönt det var att bli klappad! Dessutom sa Sara att jag var väldigt mager och nog behövde mat tre gånger om dagen. De kallade mig för "Lubis" (Lubishomem på portugisiska betyder varulv).

Jag bestämde mig för att stanna. För att göra lite nytta så vaktade jag huset åt husse och matte. Aluminiumformar är toppen – de innehåller mat och när man ätit kan man leka med dem. Plastflaskor är

också kul för man kan tugga på dem och låtsas att det är fläskben – och det låter så roligt. Jag kom dessutom på att om jag lekte tidigt på morgonen med saker jag fann under huset – kartonger, frigolit, träbitar med mera – så vaknade husse och matte och då blev jag så glad så. Det blev nog de också för de gav mig massor med klappar och jag fick mat direkt på morgonen. Ibland åkte de iväg med bilen och det var jättejobbigt. Jag trodde de skulle överge mig så jag sprang efter en lång stund innan jag fick ge upp. Men de kom tillbaka och då blev jag så där jätteglad så att min lilla stympade svans aldrig ville sluta vifta. Jag ville hoppa upp på dem och slicka dem i ansiktet för att visa hur mycket jag tycker om dem, men de tycks inte riktigt förstå hur härligt det är att bli slickad i ansiktet. Göran hade dock förstått att jag behöver något att bita på och han hade köpt något som kallas för tjurmuskel. Det var guda-

gott och jag var helt uppslukad av detta godis i en lång stund. Efter bara några dagar var vi jättemycket polare, men trots det fick jag inte

komma in i huset – tassarna måste förbli utanför. Det var en ganska dum regel tycker jag, men vad gör man inte för att blidka husse och matte. Men jag fick lov att ha huvudet innanför dörren dagtid, så jag kände mig delaktig i alla samtal som fördes ändå. Nu kallade de mig bara för "Bis" vilket jag tycker låter trevligt.

Förra helgen kom grannen – Vasco - hit. Han är också jättesnäll – man får gå in på hans veranda! Han hade med sig en familj som jobbar åt honom och de gav mig också mat.

På söndagen åkte alla utom Daniel (han som jobbar för Vasco) och jag ut på havsutflykt med Vascos lilla båt. Nu var det inte längre jobbigt för mig att stanna hemma för jag visste att husse och matte skulle komma tillbaka till mig. Dessutom hade jag blivit jätteduktig på att vakta huset – vänligt men bestämt!

Daniel och jag blev snabbt goda vänner också – han kallar mig "Limite" eftersom jag förstått vilka gränser som sätts för vad jag får göra och vad jag inte får göra.

Men inget går upp mot Sara och Göran. När grannen åkte på kvällen tyckte jag det var skönt att få rå om husse och matte alldeles själv. Vad jag inte förstod då var att de kommit överens med Daniel om att han skulle ordna ett nytt riktigt hem åt mig i Campos do Jordão, där han bor.

Nu blev det bråda tider. Direkt på måndagen (efter en god frukost) så skulle vi åka bil in till staden för att köpa saker till mig. Men jag hade aldrig åkt bil förr, så jag vågade inte hoppa in själv. Men Göran lyfte upp mig och då kände jag mig trygg när jag blev placerade på ett lakan längst bak i bilen. Jag höll noggrann utkik längs vägen så att jag skulle hitta tillbaka om jag skulle få ta mig hem själv, men till slut blev jag alldeles förvirrad. Det var hästar och cyklar och andra bilar och en massa människor, men jag var ändå ganska lugn.

Jag fick ett läderhalsband och ett koppel samt matskål, medicin mm. Jag såg att Göran köpte fler sådana där tjurmuskler som jag älskar och fler godsaker därtill. Sedan åkte vi ännu längre in i staden och där fick jag gå av en stund. Det kändes konstigt att ha halsband och att vara fast i ett koppel, men usch så många upplevelser på en och samma gång. Jag blev nervös och till på köpet lite lös i magen. När vi äntligen åkte hemåt igen blev jag illamående av alla gupp i vägen och jag spydde upp hela den stora frukosten på lakanet i bilen.

Sådan tur att Sara gav mig ny mat innan det kom en veterinär hem till oss för att undersöka mig. Han sa att jag nog var omkring ett år gammal och att jag var mycket mager. Det var inte omöjligt att jag bar på en sjukdom orsakad av fästingar, så jag kunde inte vaccineras eller avmaskas förrän jag gått igenom en kur mot fästingsjukdomen i rent preventivt syfte. Sara åkte in till staden igen och köpte medicin till mig och Göran öppnade min mun och lade ett piller längst bak på min tunga. Sedan höll han ihop käftarna och klappade mig så där jätteskönt under hakan så att medicinen bara halkade ner. Jag blev jätteglad när Göran berömde mig för att vara mycket duktig på att ta medicin.

På kvällen tog vi en promenad ner till Praia Grande i koppel! Det kändes förnedrande att gå i koppel bland alla mina gamla hundbekanta som sprang lösa, men samtidigt var jag väldigt stolt över att ha en riktig husse och matte. Jag kom på att man kan leka med kopplet – d v s bita i det och ha dragkamp med husse. Det var kul, men husse verkade inte riktigt gilla leken så till slut gick jag ganska så fint.

På tisdagsmorgonen bar det så av i bilen – och jag var lite nervös. Värst av allt var att jag inte fick någon mat den morgonen Usch vad långt vi åkte. Först åkte vi en timme längs kurviga kustvägar till Ubatuba. Sedan åkte vi i ytterligare en timme uppför bergen. På ett ställe går det nästan rakt uppför – från 100 meter över havet till dryga 1000 m.ö.h på bara 7 kilometer. Det innebär en genomsnittslutning på 13 %. Inte konstigt att jag spydde flera gånger. Äntligen tog vi en paus uppe i bergen och jag fick dricka lite vatten och kissa. Det verkade vara ett farligt ställe för det fanns massor med farliga djur där. Jag skällde jätte-

högt på en häst och på ett vildsvin ända tills jag såg att husse klappade dem. Då vågade jag mig fram att nosa på dem också. Djuren var gjorda av cement och den här räven till vänster vågade jag nosa på utan att husse klappade den först.

Nu fortsatte resan och vi körde nerför till vi kom till en stad som heter Taubaté, men den körde vi bara förbi och fortsatte nedåt till vi var bara 550 m.ö.h. Så gick det uppför igen, men det var inte så farligt för vägarna var i

bättre skick här. Först när vi var uppe på 1655 meters höjd var vi framme hos Vasco - efter 4 timmars resa.

Vasco har ett jättestort hus och jag blev glad över att träffa alla de snälla människorna igen. Daniel tog hand om mig och gav mig vatten och mat, men jag hade ingen riktig aptit efter resan. Dessutom kände jag mig lite vilsen eftersom jag inte kunde se husse och matte – Daniel

hade bundit fast mig på baksidan av huset. Men jag kunde höra dem emellanåt och det verkade som om de åt lunch med Vasco.

Daniel skötte om mig och han klappar mig mest när ingen ser på. Jag har inte blivit riktigt säker på var jag skall bo, men jag tror det är i hans nya hus som han håller på att bygga. Där lär finnas en riktig hundgård och en fyra månaders hundkille som jag kan basa över. Det skall bli kul. Jag hoppas bara de har

värme i hundgården, för det lär bli kallt här emellanåt. Jag är liksom van vid ett tropiskt klimat och jag hörde Göran säga att här uppe i bergen är klimatet bara subtropiskt. Det låter lite oroande. Men bara de klappar mig jättemycket så står jag ut med vad som helst.

Plötsligt kom Göran och Sara för att säga adjö till mig. Jag blev jätteledsen och vad jag kan förstå var husse och matte rätt ledsna också. Men jag blev glad när Göran sade till Daniel att han kommer att kontrollera att jag har det bra. Hoppas han kommer och besöker mig någon gång!

Nu skulle Göran och Sara resa till São Paulo för att fixa Saras konstiga tand och sedan skulle de till Jundiaí och Campinas för att hälsa på bekanta. Jag är jätteglad för att jag slapp resa med i bilen för det är jobbigt.

Göran har sagt att min historia skall bli känd ända uppe i Sverige. Jag vet inte var det ligger, men Göran säger att man är snälla mot hundar där.

Jag hoppas att människorna i Brasilien lär sig bli snälla mot oss hundar också. Det är inte vårt fel att vi inte alla har hussar och mattar som bryr sig om oss. Alla borde ha en husse och en matte!

Just nu berättade Vasco för mig att Sara och Göran har kommit tillbaka till Paratí och att resan gått bra. Det blev jag glad över att höra och jag bad honom skicka ett hjärtligt skall från mig till alla mina vänner i hela världen, men mest av allt till min före detta husse och matte.

Campos do Jordão via Paratí den 20 mars 2010.

Limite via Göran